

serede, hvorfor det var nødvendigt, at man fik gennemført et saadant Forslag, at det var nødvendigt overfor det almindelige Erhvervsliv, bl. a. for at aflede den Mistænkeliggørelse, som stadig fortsattes fra bl. a. socialdemokratisk Side mod de omsættende Mellemlag for at være Varefordyrere og Vareaagrere. En Lovgivning, som sikrede den fri Konkurrence, vilde være det, der kunde fjærne denne Mistænkeliggørelse i alt Fald overfor alle dem i vort Samfund, som tror paa, at den virkelig fri Konkurrence er den, der bringer de billigst mulige Varepriser. Jeg lyste den Gang efter et Trustlovsforslag, og jeg mener i Aar, som jeg har ment det i Fjor og stedse vil mene det, at de Udvækster, de Kræftskader, der findes paa vor Samfundsordning, maa békæres, og at man derfor, naar man er Tilhænger, som jeg er, og som Venstre og andre Partier her i denne Sal er, af den individualistiske Samfundsopfattelse, ikke kan være tjent med, at Udvæksterne faar Lov til at gro videre til Skade for Samfundet og kun til Agitationsbrug for dem, der ønsker et socialistisk Samfund i Stedet for et individualistisk.

Jeg vil derfor spørge den højtærede Indenrigsminister, som i Fjor svarede mig, at han ikke formente, der var nogen Grund til at gennemføre et Trustlovsforslag paa det nuværende Tidspunkt, da Erhvervslivet jo laa lammet, om ikke det forløbne Aar har ændret den højtærede Indenrigsministers Opfattelse af dette Spørgsmaal, idet jeg overfor den højtærede Indenrigsminister vil betone, at jeg ikke her lyser efter det af forhenværende Indenrigsminister Rode fremsatte Trustlovsforslag — det havde sine meget stærke Skavanker paa visse Punkter. Men det er i Øjeblikket en Venstreregering, der har Roret her i Danmark, og Indenrigsministeren hedder ikke Rode, men Kragh, og det er en Lovgivning fra Indenrigsminister Kragh til Sikring af den fri Konkurrence og Begrænsning af Monopolers og Ringdannelsers Magt over Befolkningen, jeg lyser efter. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om man kan forvente en Lovgivning herom i Aar.

Den højtærede Stats- og Finansminister udtalte under Debatten om Landmandsbankens Spørgsmaal, at det Spørgsmaal intet kunde have at gøre med de smaa Banker, der brød sammen. Herom var jeg enig med den højtærede Finansminister, at man ikke kunde se Landmandsbankens Rekonstruktion ud fra den Synsvinkel den Dag. Men man kommer

ikke bort fra, at ved at Staten garanterer over Landmandsbanken, stilles de smaa Banker i en uheldig Situation. Da den højtærede Finansminister udtalte, at han vilde være villig til paa ethvert Tidspunkt at drøfte, hvad der var muligt at gøre for Sparerne i mindre Banker, som brød sammen, optager jeg nu dette Spørgsmaal og vil gerne spørge, om Ministeriet siden har drøftet, hvad der kunde gøres for at træde hjælpende til overfor Sparerne i de smaa Banker, som er brudt sammen, eller som eventuelt i Fremtiden maatte bryde sammen. Jeg vil gerne høre, om Regeringen har overvejet dette Spørgsmaal, thi Forholdet er jo dette, at der maa gøres noget. Man kan ikke fra Lovgivningsmagten nøjes med at garantere, naar de store Banker bryder sammen, idet man maa gøre det af samfundsmæssige Hensyn for ikke at slaa mere itu i vort Erhvervsliv end nødvendigt — og jeg anerkender, at det var disse Grunde, der gjorde det nødvendigt at træde hjælpende til ved Landmandsbankkatastrofen, ligesom det samme vilde have været nødvendigt, hvis det havde været en af de andre Storbanker. Thi Forholdet er det, at en saadan Holdning fra Statens Side kan medføre, at Pengene gaar bort fra de smaa Banker, som har en lokal Mission, og gaar over til Storbankerne, idet Folk siger: De er statsgaranterede; sker der en Katastrophe, er det en Katastrophe af en saadan Art, at Lovgivningsmagten maa træde til, saa der er vore Penge bedre sikret end i de smaa Banker. Saaledes skulde det ikke gerne blive.

Jeg formener, at Regeringen maa have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal; men hvis ikke Regeringen har overvejet det nærmere, vil jeg spørge, om der ikke var Mulighed for, at der kunde oprettes en Garantifond til Betyggelse for Indskyderne i de smaa Banker, og dermed mener jeg alle Banker udenfor Hovedbankerne. Det forekommer mig muligt, at der var en Vej frem, ved at man oprettede en saadan Garantifond, hvortil Staten kunde stille Penge til Raadighed, og det kunde tilvejebringes ved, at enhver Bank afgav Garantiforskrivninger f. Eks. paa 1 pCt. af det i Banken indskudte Beløb. Disse Garantiforskrivninger kunde man da deponere i Nationalbanken, som i paakommende Tilfælde kunde belaaene Garantibeviserne i Favør af eventuelle nødlidende Sparere, og eventuelle Tab kunde fordeles efter et vist Forhold mellem Fonden og Staten. Disse Garantifor-